



Warszawa, 17 marca 2022 r.

OS-WP-II.310

DECYZJA NR 219/22/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162 z późn. zm.) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez **X**, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.), w sprawie ustalenia który z podmiotów będzie podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty obowiązującym do uiszczania opłaty produktowej w przypadku planowanej sprzedaży produktów (opon) przez podmiot zagraniczny Kontrahentowi w Polsce w jednym z czterech poniższych wariantów:

1. Towary będą transportowane do Kontrahenta z magazynu znajdującego się na terytorium RP – **uznają za prawidłową**, tj. podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty będzie podmiot zagraniczny,
2. Dostawa towarów będzie następować z magazynu znajdującego się poza terytorium RP – **uznają za prawidłową**, tj. podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty będzie polski Kontrahent,
3. Towar po zamówieniu u Wnioskodawcy będzie przez niego transportowany drogą morską z fabryki azjatyckiej do magazynu w Hamburgu, a następnie po odprawie celnej transportowany do Kontrahenta zgodnie z zasadami INCOTERMS – Delivery Duty Paid (DDP) – **uznają za prawidłową**, tj. podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty będzie polski Kontrahent,
4. Towar po zamówieniu będzie transportowany zgodnie z międzynarodową regułą INCOTERMS – Delivered at Place (DAP) do portu w Gdyni, a odprawy celnej będzie dokonywał Kontrahent – **uznają za prawidłową**, tj. podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty będzie polski Kontrahent.

UZASADNIENIE

Pismem z 17 grudnia 2021 r. (data wpływu: 29 grudnia 2021 r.) **X**, zwana dalej Stroną, działającą przez pełnomocnika, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie opłaty skarbowej za pełnomocnictwo w wysokości 17 zł i potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 5 stycznia 2022 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku, na które odpowiedzi udzielono pismem z 17 stycznia 2022 r. (data wpływu: 26.01.2022 r.). Pismem z 28 stycznia 2022 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na powyższe wezwanie Strona reprezentowana przez pełnomocnika udzieliła odpowiedzi pismem z 9 lutego 2022 r. (data wpływu: 17 lutego 2022 r.).

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie ustalenia który z podmiotów będzie podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty obowiązującym do uiszczania opłaty produktowej w przypadku planowanej sprzedaży produktów (opon) przez podmiot zagraniczny Kontrahentowi w Polsce, w poniżej przedstawionych przez Stronę

czterech wariantach zdarzenia przyszłego:

Zdarzenia przyszłe przedstawione przez Stronę:

"X (dalej: Wnioskodawca lub Spółka) jest zagranicznym przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w formie odpowiadającej polskiej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, której głównym przedmiotem działalności jest wprowadzanie na rynek oraz dystrybucja kompleksowego asortymentu opon dla samochodów osobowych, ciężarowych, lekkich aut dostawczych oraz SUV-ów (dalej: Towary). Spółka jest producentem wyposażenia fabrycznego, ale oferuje również doposażenie na rynku europejskim. W związku z prowadzoną działalnością Wnioskodawca rozważa podjęcie współpracy z polskimi kontrahentami w jednym z czterech poniższych wariantów:

- 1) Wnioskodawca składa Towary w magazynie znajdującym się na terytorium RP, którego właścicielem jest serwis, wykonujący na rzecz Wnioskodawcy usługi logistyczne oraz magazynowe. Polski Klient zamawia Towary od Wnioskodawcy. Następnie następuje transport Towarów z magazynu do polskiego klienta.
- 2) Polski Kontrahent dokonuje zamówienia Towarów u Wnioskodawcy. Dostawa następuje z magazynu znajdującego się poza terytorium Polski bezpośrednio do kontrahenta w Polsce.
- 3) Polski kontrahent dokonuje zamówienia Towarów u Wnioskodawcy po czym Wnioskodawca transportuje Towary drogą morską z fabryki azjatyckiej znajdującej się na obszarze Turcji, Tajlandii lub Japonii, do magazynu w Hamburgu na terenie Niemiec. Po odprawie celnej towary są transportowane do polskiego Klienta zgodnie z zasadami INCOTERMS – Delivery Duty Paid (DDP).
- 4) Polski kontrahent dokonuje zamówienia Towarów u Wnioskodawcy, po czym towary są transportowane zgodnie z międzynarodową regułą INCOTERMS – Delivered at Place (DAP) do portu w Gdyni. W tym przypadku polski kontrahent sam dokonuje odprawy celnej".

Pełnomocnik Strony, w odpowiedzi na wezwanie z 5 stycznia 2022 r. znak: OS-WP-II.310.X, uzupełnił wniosek, wskazując, że dotyczy on zdarzenia przyszłego. Ponadto wskazał, że:

- „przez pojęcie polskiego kontrahenta użyte we wniosku należy rozumieć wyłącznie podmioty będące przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców, a nie osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej;
- w wariantcie oznaczonym we wniosku nr 2, dostawa towaru zostanie potwierdzona fakturą dokumentującą transakcję wewnątrzwspólnotową (stanowiącą dla nabywcy WNT), a nie krajową;
- przez zasady INCOTERMS - Delivery Duty Paid (DDP) należy rozumieć uzgodnienie przez strony transakcji, że sprzedawca jest odpowiedzialny za zorganizowanie transportu i dostarczenie towaru do wskazanego miejsca oraz ponosi obowiązek zapłaty ewentualnych należności importowych (które jednak w przypadku WNT nie występują). Ryzyko przypadkowej utraty rzeczy przechodzi na nabywcę w momencie dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia
- przez zasady „INCOTERMS – Delivered At Place (DAP) do portu w Gdyni” należy rozumieć uzgodnienie przez strony transakcji, że sprzedawca obowiązany jest dostarczyć towar i pozostawić go do dyspozycji kupującego na środku transportu, w oznaczonym miejscu przeznaczenia (w Gdyni). Ryzyko przenoszone jest na nabywcę w momencie dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia. Na warunkach DAP obowiązek dokonania odprawy importowej spoczywa na nabywcy”.

W uzupełnieniu wniosku z dnia 9 lutego 2022 r., stanowiącego odpowiedź na wezwanie z 28 stycznia 2022 r. znak: OS-WP-II.310.X, pełnomocnik Strony wskazał, że „w wariantach oznaczonych we wniosku numerami 3) i 4) polski kontrahent staje się ich właścicielem w momencie przejścia na niego ryzyka utraty rzeczy, a więc w momencie dostarczenia towarów do umówionego miejsca na terytorium Polski”.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„W ocenie Wnioskodawcy jest on obowiązany do zapłaty opłaty produktowej w przypadku przeprowadzenia transakcji na warunkach określonych w wariantcie nr 1, natomiast nie jest on obowiązany do zapłaty opłaty produktowej w przypadku przeprowadzenia transakcji na warunkach określonych w wariantach nr 2, nr 3 oraz nr 4.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz 2a ustawy o opłacie produktowej, przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o opłacie produktowej, który nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 3 ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do wpłacenia opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu:

- 1) odzysku;
- 2) recyklingu

Do ponoszenia opłaty produktowej jest obowiązany również przedsiębiorca, który nie wykonuje obowiązku zapewnienia odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów w sposób określony w art. 4 ust. 1 ustawy o opłacie produktowej. Natomiast zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 9b, 3 oraz 11f ustawy o opłacie produktowej, ilekroć w ustawie jest mowa o:

- przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz 2020 r. poz. 424 i 1086), dokonującego importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, w tym na potrzeby własne, oraz wytwórcę wprowadzającego produkty na terytorium kraju;
- imporcie produktów – rozumie się przez to przywóz produktów z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju;
- wewnątrzwspólnotowym nabyciu produktów – rozumie się przez to przywóz produktów z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju.

Z uwagi na to należy wskazać, iż w zakresie wariantu nr 1 wprowadzającym produkty na terytorium Polski jest Wnioskodawca, albowiem Towary nie są transportowane bezpośrednio z Niemiec, a poprzez wynajmowany magazyn w Polsce. Wnioskodawca przenosząc Towary na teren magazynu dokonuje nietransakcyjnego wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, a prawo do rozporządzania towarem jak właściciel przechodzi na polskiego kontrahenta w momencie wydania Towarów z magazynu w Polsce, dlatego to na Wnioskodawcy będzie ciążył obowiązek uiszczenia opłaty produktowej.

W zakresie wariantu nr 2 dokonującym wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów jest polski kontrahent, albowiem Towary są mu wydawane na terenie poza Polską. W tym miejscu na kontrahenta polskiego przechodzi również ryzyko związane z ich utratą lub zniszczeniem, dlatego to on powinien rozliczyć się z ewentualnego uiszczenia opłaty produktowej.

W zakresie wariantu nr 3 Wnioskodawca jest importerem Towarów na terytorium Niemiec, a następnie w procedurze wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów polski kontrahent dokonuje nabycia towarów – w związku z czym podobnie jak w wariantcie nr 2 polski kontrahent powinien rozliczyć się z obowiązku uiszczenia opłaty produktowej (na terytorium PL), a nie Wnioskodawca.

W zakresie wariantu nr 4 za procedurę importu produktów odpowiada polski kontrahent i to on powinien rozliczyć się z obowiązku uiszczenia opłaty produktowej, a nie Wnioskodawca.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

1. Odnosząc się do przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego nr 1 przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”. Przepisy ustawy o opłacie produktowej nakładają na przedsiębiorców wprowadzających na rynek krajowy produkty wymienione w przepisach tej ustawy, w tym oleje, opony, obowiązek zapewnienia określonych poziomów odzysku i recyklingu. Przedsiębiorca został zdefiniowany w art. 2 pkt 9b ustawy o opłacie produktowej jako przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców, dokonujący importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, w tym na własne potrzeby, oraz wytwórca wprowadzający produkty na terytorium kraju. W przypadku kiedy Spółka zagraniczna przywozi do kraju produkty i sprzedaje je odbiorcy w kraju należałoby ją uznać za dokonującą wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, które w art. 2 pkt 11f ustawy o opłacie produktowej definiowane jest jako przywóz produktów z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju. Tym samym więc przywóz produktów, który ma na celu wprowadzenie ich na terytorium kraju, podlega przepisom ustawy o opłacie produktowej. W takim zatem przypadku, biorąc pod uwagę ww. definicję przedsiębiorcy, to Wnioskodawca jest wprowadzającym produkty na rynek krajowy, a tym samym obowiązany do rozliczania się z tytułu opłaty produktowej za wprowadzone opony.
2. Odnosząc się do przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego nr 2 przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.). Przepisy ustawy o opłacie produktowej nakładają na przedsiębiorców wprowadzających na rynek krajowy produkty wymienione w przepisach tej ustawy, w tym oleje, opony obowiązek zapewnienia określonych poziomów odzysku i recyklingu. Przedsiębiorca został zdefiniowany w art. 2 pkt 9b ustawy o opłacie produktowej jako przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców, dokonujący importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, w tym na własne potrzeby, oraz wytwórca wprowadzający produkty na terytorium kraju. Z samej więc definicji przedsiębiorcy wynika, że nabywając w UE lub poza UE opony w celu wprowadzenia na rynek krajowy, podlega on przepisom ustawy o opłacie produktowej.

Mając powyższe na uwadze, jeżeli polski kontrahent sprowadza do Polski produkty, co zostaje potwierdzone fakturą wewnątrzwspólnotowego nabycia, należy go uznać za wprowadzającego je do obrotu jako dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia tych produktów. W takim wypadku to polski kontrahent jest obowiązany do rozliczania się z tytułu opłaty produktowej za wprowadzone opony.

3. Odnosząc się do przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego nr 3 przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.).
- Przepisy ustawy o opłacie produktowej nakładają na przedsiębiorców wprowadzających na rynek krajowy produkty wymienione w przepisach tej ustawy, w tym oleje, opony obowiązek zapewnienia określonych poziomów odzysku i recyklingu. Z definicji przedsiębiorcy podlegającego przepisom ustawy o opłacie produktowej zawartej w art. 2 pkt 9b wynika, że jest nim m.in. przedsiębiorca dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, w tym na potrzeby własne. Artykuł 2 pkt 11f ustawy o opłacie produktowej definiuje wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów jako przywóz produktów z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju. Z uwagi na powyższe, jeżeli polski kontrahent sprowadza do Polski produkty, co zostaje potwierdzone fakturą wewnątrzwspólnotowego nabycia, należy go uznać za wprowadzającego je do obrotu jako dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia tych produktów. W takim wypadku to polski kontrahent jest obowiązany do rozliczania się z tytułu opłaty produktowej za wprowadzone opony.
4. Odnosząc się do przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego nr 4 przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.).
- Przepisy ustawy o opłacie produktowej nakładają na przedsiębiorców wprowadzających na rynek krajowy produkty wymienione w przepisach tej ustawy, w tym oleje, opony obowiązek zapewnienia określonych poziomów odzysku i recyklingu. Z definicji przedsiębiorcy podlegającego przepisom ustawy o opłacie produktowej zawartej w art. 2 pkt 9b wynika, że jest nim m.in. przedsiębiorca dokonujący importu produktów, w tym na potrzeby własne. Artykuł 2 pkt 3 ustawy o opłacie produktowej definiuje import produktów jako przywóz produktów z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju.
- Z uwagi na powyższe, jeżeli polski kontrahent sprowadza do Polski produkty z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, należy go uznać za wprowadzającego je do obrotu jako dokonującego importu tych produktów. W takim wypadku to polski kontrahent jako dokonujący odprawy celnej sprowadzanych produktów jest obowiązany do rozliczania się z tytułu opłaty produktowej za wprowadzone opony.
- Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.
- Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji zdarzenia przyszłego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.